

РЕШЕНИЕ

№ 6142

гр. С.....022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 20211110147262 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Ищецът „..... АД, с ЕИК със седалище и адрес на управление гр., е предявил против Н. Д. Д., ЕГН *****”, установителен иск с правно основание чл.422 ГПК във вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл.86 ЗЗД, с които се иска да бъде установено по отношение на ответника, че последният дължи на ищцовото дружество сумата от 4013,56 лв., представляваща потребена вода от длъжника за имота му на горепосочения адрес за периода от 05.03.2019 г. до 22.06.2020 г. ведно със законна лихва от 19.11.2020 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 341,59 лв. за периода от 05.04.2019 г. до 22.06.2020 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр.д. №57512/2020 г., по описа СРС, 29-ти състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника ВиК услуги (доставка на питейна вода и отвеждане на отпадни води) в посочения обект, находящ се в гр.С....., като купувачът не е заплатил дължимата цена, както и обезщетение за забава върху нея за периода от датата на падежа, посочен във фактурите. Претендира разноски.

Ответникът в срока по чл.131 ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Оспорва между страните да е налице облигационно отношение по доставка на ВиК услуги за процесния имот, като поддържа, че липсват представени доказателства през исковия период ответникът да е бил собственик или вещен ползвател на имота. Поддържа, че по делото не са представени доказателства за техническа годност на общия водомер на сградата. Поддържа, че за исковия период не е налице реално потребление на вода на посочената от ищеца стойност. Оспорва да е извършено отчитане на индивидуалните разпределители в имота или за пречки от страна на абоната, довели до неговото

възпрепятстване. По делото не били представени фактури на посочената стойност. При условията на евентуалност релевира възражение за погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По реда на чл. 410 и сл. ГПК срещу ответника в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение за негови задължения за ВиК услуги в исковия период. Установи се, че исковата молба е постъпила в съда в законоустановения срок, след подадено от ответника възражение по реда и в срока по чл.414 ал.1 ГПК, поради което предявените искови претенции са допустими.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите:

В тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми.

При доказване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания, както и възраженията му срещу размера им.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води; собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост; или собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Съдът намира, че от ищеца по делото, чиято е доказателствената тежест, не беше установена при условията на пълно и главно доказване първата предпоставка за уважаване на предявения иск, а именно- през исковия период ответникът да е притежавал качеството собственик или вещен ползвател по отношение на процесния недвижим имот, находящ се в гр.С..... Представената справка по лице от Имотния регистър на Агенция по вписванията за вписана на 21.01.2019 г. и заличена на 18.03.2019 г. възбрана /без яснота дали същата е обезпечителна или изпълнителна/ представлява единствено индиция за удостоверяване на правото на собственост, тъй като при допускането на обезпечение чрез налагане на възбрана върху недвижим имот, съдът /респ. съдебният изпълнител/ не изследва дали този имот е собственост на длъжника. Следва да се съобразят и разясненията относно последиците от вписването на възбраната, дадени с т. 5 на ТР № 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС в контекста на обезпечителната възбрана, които важат и относно изпълнителната такава, а именно: ако длъжникът действително е собственик на възбранения имот, вписаната възбрана ще породи действие, като съгласно чл. 453 ГПК, извършените след вписването разпоредителни сделки с имота ще бъдат непротивопоставими на ищеца. Когато имотът в действителност не е собственост на ответника по обезпечението/длъжника в изпълнителното производство, извършените от него разпоредителни сделки с чужд имот ще бъдат непротивопоставими на действителния

собственик независимо дали е вписана възбрана. Когато имотът е собственост на трето лице, възбраната няма да породи действие спрямо него, тъй като в нотариалните книги по партидата му няма да има никакво вписване.

Следва да се отбележи и че в случая от представената справка не може да се направи извод какъв е титулт за собственост или учредено вещно право на ползване на ответника, тъй като по партидата на ответника за процесния имот е вписана единствено посочената възбрана. В тази връзка съдът взема предвид и обстоятелството, че с отговора на исковата молба изрично е оспорено наличието на облигационно отношение между страните, както и че ответникът е собственик или вещен ползвател на имота. За да се приеме за доказан един факт по делото въз основа на косвени доказателства, е необходимо да има такава верига от косвени доказателства, които преценени в своята съвкупност по несъмнен и еднозначен начин сочат единствено възможен извод. Ето защо съдът приема, че по делото не е доказано от ищеца при условията на пълно и главно доказване, че ответникът се явява потребител на водоснабдителни и канализационни услуги по см. на пар. 1, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ДР на Закона за водоснабдителните и канализационните услуги за процесния имот през процесния период.

На следващо място, дори да се приеме за доказана принадлежността на правото на собственост на ответника върху процесния имот за релевиращия период, искът се явява неоснователен и на друго основание.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 ОУ доставянето на питейна вода и/или пречистване и/или отвеждане на отпадъчни води се заплаща въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната мрежа, отчетено чрез монтираните водомери на сградните водопроводни отклонения. Отчитането на показанията на водомерите се извършва от служител на оператора на ВиК услуги в присъствието на потребителя или на негов представител (чл. 21, ал. 4 ОУ), като клаузата на чл. 22, ал. 1 ОУ регламентира задължението на потребителя да осигурява свободен и безопасен достъп на легитимните длъжностни лица на ВиК оператора за извършване на отчети на индивидуалния водомер, монтиран в процесния имот, с оглед определяне на точното количество изразходвана питейна вода. В случай на неосигуряване на представител на потребителя отчетът се подписва от свидетел (чл. 21, ал. 4, изр. 2 ОУ). При невъзможност за отчитане на водомера поради отсъствие на потребителя или негов представител и липсата на друга иницирирана от потребителя уговорка за посещение на длъжностно лице в удобно и за двете страни време, се счита, че е налице отказ за осигуряване на достъп, който се удостоверява с протокол, подписан от длъжностното лице на оператора и от поне един свидетел (чл. 22, ал. 4 ОУ). В този случай поради липса на възможност за извършване на реален отчет, операторът изчислява изразходваното количество питейна вода по реда на чл. 46 ОУ – по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1м/с.

По делото не се установява спазване на описаната процедура за отчет на количеството доставени ВиК услуги за заявения период. Не са представени карнетни листове, от които да е видно, че в процесния имот е извършен реален отчет на водомерите за исковия период, редовно в присъствието на потребителя, дали тези карнетни листове съдържат подпис на потребителя, за да се приеме, че отразяват реален отчет на водомерите в имота, посочени ли са в тях констатираните показания и пр., нито са представени протоколи, подписани от длъжностното лице на оператора и

един свидетел – случаите на отразен отказ от потребителя да се подпише или на неосигурен достъп до имота не са удостоверени с подпис на инкасатор, както и посочване на три имена, единен граждански номер и подпис на трето лице (свидетел) съгласно описаната в чл. 22, ал. 4 от Общите условия процедура.

Следва да се подчертае също така, че от заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че претендираната по иска сума за главница в размер на 4013,56 лв. включва префактурирани суми за предходни отчетни периоди от 01.02.2012 г. до 04.02.2019 г. по стари фактури по стария клиентски номер за имота с № с титуляр трето за делото лице-....., за които са издадени нови фактури на името на ответника на обща стойност 3786,66 лв. Сумите по тези фактури излизат извън предмета на настоящето дело, очертан ясно със заявлението за издаване на заповед за изпълнение и последвалата искова молба по реда на чл. 422 ГПК – претендират се задължения за доставена и потребена вода през периода от 05.03.2019 г. до 22.06.2020 г. Вземанията не се индивидуализират чрез посочване на периода, в който са фактурирани на името на ответника, а чрез посочване на периода, за който услугите са доставени, доколкото противното би лишило ответната страна от възможността за адекватна защита, като релевира съответни възражения при съществуващата неяснота през кой период се твърди да са потребени услуги на посочената стойност. Ето защо и при прилагане на чл. 154 ГПК, предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По делото не се доказва възникването на главен дълг, поради което акцесорната претенция за лихви също следва да се отхвърли като неоснователна.

По разноските:

При този изход от спора и на основание чл. 78, ал.3 ГПК ищецът дължи на ответника направените по делото разноски в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение по гр.д. №57512/2020 г., по описа СРС, 29-ти състав.

Мотивиран от посоченото, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от "....." АД с ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. С..... III“ №....., Бизнес Център срещу Н. Д. Д., ЕГН ***** , съдебен адрес гр.С....., партер обективно съединени установителни искове с правно основание чл.422 ГПК във вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл.86 ЗЗД за сумата 4013,56 лв., представляваща потребени ВиК услуги за периода от 05.03.2019 г. до 22.06.2020 г. за недвижим имот, находящ се в гр.С....., ведно със законна лихва от 19.11.2020 г. до изплащане на вземането и сумата 341,59 лв. лихва за забава за периода от 05.04.2019 г. до 22.06.2020 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр.д. №57512/2020 г., по описа СРС, 29-ти състав.

ОСЪЖДА „..... АД, ЕИК да заплати на Н. Д. Д., ЕГН ***** сумата от **300 лв.** разноски по гр.д. №57512/2020 г., по описа СРС, 29-ти

състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____